

Mä joka päivä...

Hui kauheeta, täytyykö sun käydä siellä tallilla joka päivä? Näki että työkaveria latte-kuppinsa takana varovaisesti sääliitti – ja vähän inhotti. Ajatus tallilla käymisestä, johonkin liikkeeseen ja raskaaseen ja rasittavaan sitoutumisesta, selvästi mensesi häntä. Olin äkkiä koko kahvipöydän silmissä jotenkin päteettinen ja epäkelpo.

- Eikö se oo ihan kauhean raskasta?

Piti jäädä oikein miettimään. Mikä tekee ei-hevosihmisten mielissä hevosharrastuksesta jotenkin erityisen raskasta tai rasittavaa? Onko ensimmäisen sukupolven kaupunkilaisen alitajuudessa muistissa vielä aika, jolloin karjanhoito oli elämää rajoittava pakko ja elukka välttämätön paha? Vai onko mihin tahansa sitoutuminen kaupunkilaissinkulle kauhistus ja ansaittua vapautta uhkaava rasite? Ovatko karsinansiivouksessa pintaan kihoava hiki ja riehakkaan maastolaukan tai pirullisen jumppasarjan nostattama syke jotenkin vähäarvoisempia kuin punttisalilla tai pumpissa hankitut?

Kahvipöytäkeskustelu jäi aaltoilemaan kunkin vapaa-ajanvieton tapoihin. Myönnän, että jäin vähän alakynteeseen: en käy spinningissä enkä combatissa, en avannossa enkä astangajoogassa. Joskus on mennyt joku riemuristeily tai lapinlomakin sivu suun, kun viikonloppu on vierähtänyt kisoissa tai klinikareissulla. Myönnän, etten oikeastaan ehdi, ja toisaalta ei juuri kiinnostakaan.

Ja toden totta - ei sinne tallille pakko ole mennä. Täysin toimiva täysihoidosysteemi ja ammattitaitoinen tallinomistaja huolehtivat halutessani kaiken puolestani. Käyn tallilla, koska se on minulle tärkeää. Se on harrastus, elämäntapa, tapa viettää aikaa mielekkäästi. Se on vähintään sauvakävelyn veroista treeniä ja ulkoilua, se on urheilua valmentautumisineen ja kisajännityksineen, se on sosiaalista toimintaa, yhdessäoloa kaksi- ja nelijalkaisen ystävien kanssa. Se on mahdollisuus vetäytyä rauhasa omiin ajatuksiin kiireisen työpäivän jälkeen.

Väitän, että hevosten kautta olen oppinut enemmän kuin olisi mahdollista minkään muun yksittäisen harrastuksen kautta. Olen saanut tutustua erilaisiin ja monen ikäisiin ihmisiin, erilaisiin kulttuurisiin ja maailmankatsomuksiin, erilaisiin tapoihin ajatella ja toimia. Olen kokenut huikeaa yhteenkuuluvuutta – ja saanut terveellisiä pu-dotuksia maan pinnalle. Joskus aivan kirjaimellisesti.

Ei sinne tarvitse mennä joka päivä. Menen silti, parhaana kahdesti. Kun aloittaa päivän aamutallin teolla, on kertakaikkisesti virkeämpi ja toimeliaampi kohtaamaan päivän muut haasteet. Voisin tietysti käydä aamulla spinnigissäkin, mutta sisäpolkupyörä pärjää ilman minuakin – Kunkku, Hellu, Siru, Wilma, Palleru, Eemeli, Teijo ja Harri eivät.

Joogamatolla notkistelu antaa varmasti sekin ihmiselle jotain. Itse saan kuitenkin suurimman mielenrauhan, kun päivän päätteeksi suljen tallin oven, tietäen että hevoset on treenattu, liikutettu, huollettu ja hoidettu ja ne saavat jäädä tyytyväisinä iltaruokiensa äärelle ja yön lepoon.

Jo pelkästään hevosten seurassa oleminen, ajan viettäminen niiden kanssa opettaa paljon. Sitä pidän suurena arvossa. Sanojen kanssa työkseni väkertävänä ihmisenä arvostan hevosen sanaton kieltä, niiden vivahteikasta ilmaisua ilman sanoja. Niiden luontaisessa hiljaisuudessa on myös jotain rauhoittavaa. Näitä elämyksiä en saa kuntosalilta, joogasta enkä jumpasta. Tennismailaa voi halata, mutta se ei halaa takaisin, eikä vesijuoksuvoimaa ole kovin kummoinen huolten kuuntelija.

Mitä pitempään asiaa pohdin, sitä etuoikeutetummaksi itseni koen – minulla on harrastus, elämäntapa, josta voin halutessani ammentaa loputtomasti mielihyvää, sisältöä ja merkitystä elämään. Minun tarvitsee vain lähteä tallille ja saan kaiken tuon. Vaikka joka päivä.

NEENA KUUKASJÄRVI

★ uutisia

★ tuoreita kilpailutuloksia

★ käyttäjien oma kuvagalleria

★ vilkas keskustelupalsta

★ myynti-ilmoituksia

★ laaja linkkilista

www.ratsastus.net